

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CAROLYN BROWN

*L*erekonna-
päevik

Originaali tiitel:
Carolyn Brown
The Family Journal
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatud väljamõeldud kontekstis.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektoori lugenud Inna Viies
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2019 by Carolyn Brown. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E07382320
ISBN 978-9949-82-611-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu tädile Mildred Chapman Edwardsile
ja minu nõole Doris Chapman Meadile.
Te mõlemad olete mulle pigem õed
kui tädi ja nõbu.*

Hindan kogu seda armastust ja toetust, mida te mulle jagate.

Esimene peatükk

*K*ui su kannatus on katkemas, siis tuleb sellele sõlm sisse teha ja sellest kinni hoida. Lily Anderson oli aga omadega juba nii kaugel, et tal polnud enam kannatust, mida sõlme siduda. Ta oli kogu päeva oma probleemile mõelnud, mõned telefonikõned teinud ja kindlale otsusele jõudnud. Ta kolib lapsed Texase osariigi pealinnast Austinist oma kodulinna, alla kolme tuhande elanikuga Comfortisse.

Ta vihkas seda, et peab alati halb inimene olema, aga alates viie aasta tagusest lahutusest polnud tal valikut. Laps võib leida igalt tänavanurgalt tosin sõpra, kuid neil on ainult üks ema. Ja oma laste jaoks üldse ainult üks lapsevanem, sest tema kahe lapse isa neid kasvatada ei aidanud. Reede hommikul ei olnud tal sellest teadmisest aga mingit kasu. Tema peod olid higised ja pulss kiire. Talle tundus, nagu kisuks Maa külgetõmbejõud tema südame otse rinnust välja. Vähe-malt on tal Comfortis maja ja kolimine ei tohiks raske olla.

Lily oleks äärepealt juba meelt muutnud ja siiski jääda otsustanud, aga siis oli tema tütar Holly heitnud talle ühe neist mine-põrgu-pilkudest, mis pidi ta sealsamas paigas maatasa põletama.

„Teil on aega alla kahekümne nelja tunni, et panna kokku riided ja muud asjad, mida te Comfortisse kaasa võtta tahate.” Lily hääletoon

jäi kuskile sosina ja jääpurika vahele. „Kolijad tulevad kell seitse hommikul. Senikauaks võtan ma ära teie mobiilid, sülearvutid, tahvelarvutid ja kõik telekamängud, mida te mängite.”

„Sa ei tohi seda teha!” Neljateistaastane Holly hüppas diivanilt püsti ja karjus oma ema peale. „Ma ei lahku oma sõpradest! Sa ei saa mind sundida! Meil on selleks nädalavahetuseks peod kavandatud ja ma ei kavatse sinna minemata jätta. Ma lähen isa juurde elama!”

„Sellele oleksid sa pidanud mõtlema enne, kui kolmapäeva pärastlõunal kanepisuitsuga raamatukogu tualetti läksid.” Lily sihtis oma tütart sõrmega nagu püstoliga. „Istu maha ja võta hää! vaiksemaks.”

Holly prantsatas tagasi diivanile ja jõllitas oma ema. „Sa poleks tohtinud vetsu minu järele nuhkima tulla.”

„Ah et nüüd olen mina süüdi? Saad sa aru ka, mis siis juhtunud oleks, kui minu asemel oleks sinna tualetti politseinik tulnud? Sa oleksid Comfortisse kolimise asemel vanglas.”

„Miks mina samuti karistada saan?” mossitas Lily kaheteistaastane poeg Braden. „Ega mina avalikus raamatukogus kanepiga vahele jäänud.”

„Ei, sina mitte,” Holly vangutas pead, „sina ja su väikesed sõbrad olete öösiti välja sigarete suitsetama ja õlut jooma hiilinud. Ma ei saa aru, mis sellel sigarettide ja kanepi suitsetamisel üldse vahet on.” Tüdruk pöördus uuesti ema poole. „Kui mina oleksin sigarettidega vahele jäänud, oleksid sa mu telefoni nädalaks ära võtnud. Aga sinu kallid väikesest inglise poeg teeb seda küll ja sa isegi ei teadnud seda. Ma helistan isale.”

Lily vaatas oma tumedajuukselist ja pruunisilmset poega, kes püüdis hetkel asjatult süütut nägu teha. Tegemist peab olema õudusunenäoga. Seinad tundusid talle lähemale nihkuvat ja ta pidi vastu tugi-tooli seljatuge nõjatuma, et mitte pikali kukkuda. Kuidas said asjad niimoodi käest ära minna? Jumala pärast, ta ise on veel terapeut, aga ei märganud omaenda laste käitumises mingeid ohumärke. Räägi siis veel pea liiva alla peitmisest.

„Kas see on tõsi?” küsis Lily.

Poiss kehtas õlgu. „Suitsetasin ainult mõned suitsud ja jõin kaks õlut. Ma ei teinud midagi sellist nagu tema.”

„Räägi, räägi,” turtsatas Holly. „See on sinu ja su väikeste sõprade arvates nii lahe. Sa kõnnid koos nendega uhkeldavalt ringi, nagu oleksid sa teiste laste jaoks liiga hea.”

„Ei kõnni,” vaidles poiss vastu.

„Armas jumal,” pomises Lily. „Nüüd kaotasite kõik oma tehnikaseadmed. Teil mõlemal tuleb nende tagasisaamine ära teenida ja enne suve see kindlasti ei juhtu.”

Holly tõmbas dramaatiliselt telefoni teksataskust välja. „Ma keeldun vangielu elamast. Mõtlen seda tõsiselt! Kui sa mind telefonist loobuma sunnid, lähen isa juurde elama.”

„Ütle talle, et mina tahan ka tema juurde elama tulla,” lausus Braden.

Lily pani käed rinnale vaheliti ja ootas. Lapsed olid arvamusel, et nende maailm variseb nende kenade väikeste saapaninade ette kokku – aga see oli kohe tegemas uut ja veel kohutavamalt langust, kui Holly oma isale Wyatt Andersonile helistas.

„Sa võid oma telefoniga veel ühe kõne teha, aga sa pead selle valjuhääldi peale panema,” ütles Lily.

Holly pööritas silmi, vajutas kiirvalimisnuppu ja asetask telefoni diivanilauale. Tema isa Wyatt vastas kõnele sõnadega: „Tere, printsess, kas jõulud olid toredad?”

„Suurepärased, paps, aga need oleksid paremad olnud, kui oleksin saanud veidi aega koos sinuga veeta.” Holly irvitas ema suunas.

„Kallike, ka mulle oleks see meeldinud, aga Victoria oli plaaninud pühad rannamajas veeta. See pole meie kõigi jaoks piisavalt suur,” vabandas Wyatt.

Lily võitles kiusatusega silmi pööritada. Wyatt oli võimeline nii oskuslikult valetama, et isegi taevainglid oleksid teda uskuma jäänud. Miks ta ei või lastele lihtsalt tõtt ei rääkida? Talle meeldib tema uus, rikas elustiil koos oma teise naisega, kes ei taha abikaasat lastega jagada.

„Emps on nõid, nii et mina ja Braden kavatseme sinu juurde elama tulla,” ütles Holly.

„Lisa oma karistusele veel pool aastat bussiga kooli sõitu minu nõiaaks nimetamise eest,” lausus Lily.

„Ei!” karjus Braden. „Paps, emps on täiega nõid.”

„Nüüd saad ka sina õega koos bussiga sõita,” sõnas Lily.

„Bussiga sõidavad ainult nohikud!” vingus Holly. „Paps, sa võid meile homme hommikul kell seitse järele tulla.”

Ruumi täitev vaikus oli nii raske, et paistis kogu hapniku toast välja imevat. Kuigi Lily oli oma laste peale ikka veel vihane, oli tal neist kahju. Kui ta oleks lastele rohkem tähelepanu pööranud, võib-olla siis poleks midagi sellist juhtunud.

„Paps, oled sa veel seal?”

Lily teadis, mida Wyatt lastele öelda kavatseb ja et see sõna otsestest mõttes peaaegu murrab nende südamed. Vaese Holly hääl oli nii meeleheitlik, et Lily oleks tahtnud teda kallistada, aga sel hetkel olid karmid sõnad ainus viis oma lasteni jõuda. Kui see neid kahte pahan dustest ja vanglast eemal hoiab, on asi seda väärt.

„Kullake, mul on väga kahju,” sõnas Wyatt, „aga te ei saa minu juures elada. Me Victoriaga leppisime abielludes laste suhtes kokku. Ma tulen teid üsna varsti vaatama ja siis on terve päev ainult meie päralt. Juulis, kui Victoria Californias ühel oma ärireisil on, saame võib-olla terve nädalavahetuse koos veeta. Kui mul vahepeal vaba aega tekib, helistan teile kindlasti.”

„Iis-sii!” Holly venitas sõna mitmesilbiliseks. „Emps viib meid Comfortisse elama. Ma ei taha selles pärapõrgu linnas elada,” virises ta. „Sa pead meile järele tulema. Ma suren seal ära. Sa pead ainult kohtusse minema ja meie hooldusõiguse endale saama.”

„Minu oma ka,” hõikas Braden toa teisest otsast.

„Lapsed, te peate aru saama, et ma ei saa teid enda ja Victoria juurde elama võtta. Sellest ei tuleks midagi välja ja te oleksite siin õnnetumad kui Comfortis.” Wyatti hääl oli kuulda ärritust. „Andke telefon oma emale ja võtke valjuhääldi maha.”

Holly vajutas vajalikku nuppu ja viskas telefoni ema suunas. Lily püüdis selle õhus kinni ja lausus: „Tere, Wyatt. Nii et me ei saa siis sinu laste kasvatamise asjus kokkuleppele?”

„Ma ju ütlesin sulle, kui me lahutasime, et maksan elatusraha ja käin neid vaatamas, kui saan, aga hooldusõigust ei tahtnud ma siis ega taha ka praegu. Victorial ja minul on selline elustiil, mis ei...” Mees jäi vait. „Miks sa üldse tagasi Comfortisse lähed, eriti veel sellesl aastajal? Kas sa ei võiks siis teha seda, mis lastele parim on, ja vähemalt suveni Austinisse jääda?”

„Ma *teengi* seda, mis neile parim on. Tabasin sinu tütre kaks päeva tagasi avaliku raamatukogu tualettruumis kanepit suitsetamas ning just praegu sain teada, et sinu poeg on koos oma väikeste eelteismeliste semudega öösiti välja jooma ja suitsetama hiilinud. Seega viin ma nad linnast ära ning nad ei saa tükk aega oma telefone ja tahvelarvuteid tagasi.” Lily läks telefoniga teise tuppa. „Kui sa arvad, et sa ise nendega paremini hakkama saad, siis võib-olla peaksid nad sinuga veetma veidi kvaliteetaega, mis seisneks enamas kui kord poole aasta tagant nende lõunasöögile või paariks päevaks hotelli viimises, sel ajal kui Victoria mõnel oma ärireisil on.”

„Issand jumal!” ahmis Wyatt õhku. „Mina ei oskaks nendega midagi peale hakata ja usu mind, Miami on hullem kui Austin.”

„Siis läheme ikkagi Comfortisse,” lausus Lily.

„Õnn kaasa,” pomises Wyatt ja lõpetas kõne.

Lily läks tagasi ja kukutas telefoni lauaotsal olevasse kandekotti. Seejärel pöördus ta ikka veel diivanil mossitavate Holly ja Bradeni poole: „Ma ootan, et kõik teie elektroonikaseadmed kümne minuti pärast selles kotis oleksid.”

Holly ja Braden oigasid kooris.

Kuni te oma telefonide tagasisaamise õiguse ära teenite, saate oma isaga rääkida siis, kui ta Comforti majatelefonile helistab. Ah jaa, võtke teadmiseks, et see on juhtmega telefon ja ripub köögiseinal. Kuna teil täna pärastlõunal muud teha ei ole, siis võite pakkima hakata. Pange oma äratuskellad poole seitsmeks helisema.”

Braden tõmbas oma telefoni püksitaskust välja ja kukutas selle kotti. Poiss vaatas seda sama igatsevalt, nagu oleks vaadanud surnukirstus lebavat sõpra. Lõpuks ohkas ta raskelt ja hakkas mööda koridori oma magamistoa poole minema. „Mida ma ära pakkima pean?”

„Kolimisfirma toob kastid.” Lily jäi vait, kui väljas kolimisauto mürinat kuulis. „Paistab, et nad ongi kohal. Comfortis on teil eraldi magamistoad, aga vannituba tuleb meil jagada. Nii et pidage seda meeles. Ja veel üks asi – kui ükskõik kumb teist peaks mind veel kunagi nõiaks nimetama, siis lisan nimekirjale veel ühe karistuse. Uskuge mind, ma garanteerin, et seda te vihkate veel rohkem kui kõigist oma seadmetest loobumist. Nüüd võite oma tahvelarvutid, videomängud ja sülearvutid minu kätte tuua.”

„Kas tõesti sülearvutid ka? See pole õiglane,” vingus Holly.

„Õiglus lendas aknast välja nagu suits, mida sa raamatukogus välja puhusid, Holly,” ütles Lily, „ja kadus nagu õlu, mida sina, Braden, jõid.”

„Ma ei saa ilma oma vannitoata elada.” Holly vingumine jõudis täiesti uuele tasemele. „Ma keeldun Bradeniga vannituba jagamast.” Tüdruk hüppas diivanilt püsti ja jõllitas oma venda.